

Малкиятъ музикантъ.

Преди 150 години, въ едно малко градче, имаше две деца, които живѣха заедно съ родителитѣ си, въ своята бѣдна кѣщица.

И дветѣ деца обичаха страстно музиката. Сестричето свирѣше на *орфа*, а момчето, шестгодишно дете, свирѣше на пиано и то тъй искусно, че очудваше всѣки, който го слушаше.

Баща имъ бѣше бѣденъ учитель по музика, който едва прехранваше семейството си. Всички въ кѣщи страдаха отъ сиромашия и никога не си доядаха.

Еднажъ дветѣ деца бѣха отишли да се разходятъ до ближната горичка. Тѣ седнаха по сѣнката на едно голѣмо дърво и почнаха да се разговарятъ.

— Нашитѣ родители сж много бѣдни, рече сестричето, тѣ съ мжка ни прехранватъ. Да можемъ нѣкакъ да имъ помогнемъ!

— Знаешъ ли, какво съмъ намислилъ? отвърна момченцето. Азъ съмъ рѣшилъ да отида въ столицата и тамъ да свиря предъ богатитѣ хора. Вѣрвамъ да спечеля много пари, които ще донеса на татка.

На тѣзи думи нѣкой се изсмѣ високо и задъ дървото се показа единъ добре облеченъ господинъ.

— Кой ще свири въ града предъ богатитѣ хора? рече непознатиятъ. Ти ли, който едва имашъ една педя отъ земята? Дали бари можешъ да държишъ цигулката.